

Anna Gavalda, *Je voudrais que quelqu'un m'attende quelque part*

© Le Dilettante, 1999
All rights reserved

© 2006, 2019 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin retele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similară săvârșite fără permisiunea scrisă a detinătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © believeinme/Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GAVALDA, ANNA

As vrea să mă aștepte și pe mine cineva / Anna Gavalda; trad. din lb. franceză de Raluca Baciu. – Ed. a 2-a. – Iași: Polirom, 2019

ISBN print: 978-973-46-7901-0
ISBN ePub: 978-973-46-2515-4
ISBN PDF: 978-973-46-2516-1

I. Baciu, Raluca (trad.)

821.133.1

Printed in ROMANIA

ANNA GAVALDA

*As vrea să mă aștepte
și pe mine cineva*

Traducere din limba franceză
de Raluca Baciu

POLIROM
2019

Mici obiceiuri de pe Saint-Germain

Saint-Germain-des-Prés!... Văd bine ce o să-mi spuneți: „Doamne, draga mea, dar se știe, Sagan a făcut asta înaintea ta și cât de bine!”

Știu.

Dar ce vreți... nu sunt sigură că toate astea mi s-ar fi întâmplat pe bulevardul Clichy. Asta-i viața.

Așa că abțineți-vă de la comentarii și ascultați-mă; ceva îmi spune că povestea asta chiar o să vă distreze.

De exemplu, vă plac istorioarele amuzante. Mai ales dacă vă tentează ideea unor seri promițătoare cu oamenii aceia care vă conving că sunt celibatari și un pic cam nefericiți.

Știu bine că vă plac la nebunie. De altfel, e normal, la urma urmei nu puteți citi romane din colecția Harlequin stând

la o masă în Lipp sau Deux-Magots. Nu, evident că nu.

Respect pentru oameni și cărți

Prin urmare, am întâlnit azi-dimineață un tip pe bulevardul Saint-Germain.

Mergeam în sus pe bulevard, în timp ce el cobora. Amândoi ne aflam pe aceeași parte, cea mai elegantă.

L-am văzut venind încă de departe. Și nu știu prea bine de ce, poate din cauza mersului său nonșalant sau poate din pricina poalelor hainei care fălfăiau cu un pas înaintea lui. Ca să n-o mai lungim, ajunsesem la douăzeci de metri de el și știam precis că n-o să-l ratez.

Și, într-adevăr, nu mi-a scăpat, pentru că, odată ajuns în dreptul meu, îl văd privindu-mă. Îi arunc un zâmbet şmecher, gen săgeata lui Cupidon, dar ceva mai cumințel.

Îmi zâmbește și el.

Și mergând, zâmbesc mai departe pentru că mă gândesc la *Unei trecătoare* a lui Baudelaire (odată cu Sagân cea pomenită adineaoară, vă dați seama că nu duc lipsă de ceea ce se cheamă referințe literare!!!). Așa că merg mai încet, încercând să-mi amintesc versurile... *Înaltă și subțire, durere maiestuoasă...* după care

mai era ceva... apoi... *fabuloasă și mândră, o femeie trecu prin fața mea...* iar la final... *O, tu, zadarnic dragă, o, tu care știai!*¹.

De fiecare dată versurile astea mă termină.

Și în tot acest timp, câtă inocență!, am simțit în spate (ca pe o săgeată, urmărirea continua, nu!?) privirea acestui Sfânt Sebastian. Îmi încălzea minunat spatele, dar preferam mai degrabă să mor decât să mă întorc. S-ar fi pierdut toată poezia.

M-am oprit la marginea trotuarului urmărind atentă șirul de mașini ca să pot traversa în susul străzii Saints-Pères.

Precizare: o pariziancă adevărată aflată pe bulevardul Saint-Germain nu traversează niciodată pe unde ar trebui. O pariziancă get-beget pândește șirul de mașini și se aruncă direct printre ele, știind foarte bine că și riscă pielea.

Să mori ca să poți vedea vitrina de la Paule Ka. Delicios.

1. Charles Baudelaire, *Unei trecătoare*, trad. de Al. Philippide, în *De ce te iubesc. Paradoxurile iubirii în poezia lumii*, Editura Humanitas, București, 2006 (n. trad.).

Sunt pe punctul de a mă avânta, când o voce mă oprește. Nu vreau să vă zic „o voce caldă și virilă“ ca să vă impresionez, pentru că nu e cazul. Pur și simplu o voce.

— Pardon...

Mă întorc. Hm... cine e?... Tocmai cuceritul meu de adineaoari.

Și să vă spun drept, din clipa aceea Baudelaire s-a dus naibii.

— Mă întrebam dacă ati vrea să luăm masa împreună astă-seară...

Mă gândesc „Vai, ce romantic...“, dar răspund:

— Nu e cam prea repede?

Răspunsul a venit pe nerăsuflare, vă jur:

— De acord, e cam repede. Dar când v-am văzut depărtându-vă, mi-am zis: uite cea mai mare nebunie, întâlnesc o femeie pe stradă, și zâmbesc, îmi zâmbește, ne cuplăm și o luăm împreună pe calea pierzaniei... Da, e o tâmpenie, ba chiar mai mult, e chiar absurd.

— ...

— Deci ce ziceți de asta? Chiar vi se pare o tâmpenie tot ce v-am spus?

— Nu, nu, deloc.

Începeam să mă simt cam rău...

— Atunci?... Cum rămâne? Aici, astă-seară la nouă, chiar în locul ăsta?

Hei, vino-ți în fire, fato, dacă ar fi să iezi masa cu toți tipii cărora le zâmbești, n-ai mai ieși niciodată din restaurant...

— Dați-mi un singur motiv să vă accept invitația.

— Un singur motiv... o, Doamne, e cam greu...

Îl privesc amuzată.

După care mă ia brusc de mână:

— Cred că am găsit un motiv destul de acceptabil...

Îmi trece mâna peste obrazul lui nerăs.

— Un singur motiv. Iată-l: spuneți da, ca să am și eu ocazia să mă rad... Din câte știu, arăt mult mai bine când sunt ras. Sincer.

Și-mi dă drumul la braț.

— Da, zic.

— Splendid! Să traversăm împreună, vă rog, n-aș vrea să vă pierd tocmai acum.

De data asta eu îl urmăresc luând-o în celălalt sens, în timp ce el probabil

mustăcește încântat, ca unul care tocmai a încheiat o afacere bună.

Sunt convinsă că e foarte mulțumit de el. Și are și de ce.

Un sfârșit de după-amiază cam agitat, trebuie să recunosc.

Ispitoarea ispitită are o problemă de ținută. Impermeabilul e de rigoare.

Puțin nervoasă, ca o debutantă care știe că i s-a stricat machiajul.

Puțin nervoasă, ca la începutul unei povești de dragoste.

Muncesc, răspund la telefon, trimit faxuri, termin o machetă pentru departamentul de grafică (stați, asta, forțată de împrejurări, de nevoie... O fată drăguță și plină de viață care trimite faxuri de pe Saint-Germain-des-Prés lucrează într-o editură, totul de nevoie...).

Ultimele falange ale degetelor mi-au înghețat, iar eu repet în minte ce mi s-a spus.

Respiră, fetițo, respiră...

La căderea nopții, bulevardul s-a liniștit, iar mașinile și-au aprins farurile.

Mesele din fața cafenelelor sunt mutate înăuntru, oamenii se așteaptă în

piața din fața bisericii, alții fac coadă la Beauregard ca să vadă ultimul film al lui Woody Allen.

Nu-i bine să ajung prima. Nu. Așa că voi întârzia puțin. Ar fi mai bine să nu-mi doresc câtuși de puțin să ajung.

Așa că deocamdată mă duc să beau ceva ca să mă dezmortesc.

Dar nu la Deux-Magots, seara e cam aiurea, nu sunt decât americane grase pălăvrăgind în căutarea spiritului lui Simone de Beauvoir. Mă duc pe strada Saint-Benoît. Le Chiquito mi se pare o alegere foarte bună.

Cum deschid ușa, mă întâmpină: miroslul de bere amestecat cu cel de tutun, clinchetul jocurilor mecanice, hieratica patroană, cu părul ei vopsit și bluza transparentă prin care se vede un sutien imens, cu întărituri groase, nocturna de la Vincennes ca zgomot de fond, câțiva muncitori în salopetele lor pătate, care și amână încă puțin clipa în care vor fi singuri sau cu nevasta, în sfârșit, niște bătrânei cu degetele îngălbinate și care enervează pe toată lumea vorbind despre chiria lor de 48 de franci. Adică fericirea.

Cei de la bar se întorc uneori și hohotesc între ei ca niște liceeni. În clipa asta picioarele mele calcă pe interval și par foarte lungi. Intervalul e destul de îngust, iar fusta mea e scurtă. Îi văd din spate aplecați unii spre alții, scuturându-se de râs.

Fumez o țigără suflând fumul undeva foarte departe în față. Mă uit în gol. Știu bine acum că Beautiful Day, cotat cu zece la unu, a învins în ultima linie dreaptă.

Îmi amintesc că am în geantă Kennedy și eu și mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să rămân acolo să citesc.

O porție de pastramă cu linte și o jumătate de pahar de vin roșu... Ce bine-ar fi...

Mă trezesc însă. Iată-vă acolo, în spațele meu, dorindu-vă iubirea (sau mai puțin? mai mult? nici măcar atât?) la fel de mult ca și mine și de aceea n-o să vă las pradă patroanei de la Chiquito. Ar fi mult prea crud.

Ies de acolo roșie la față și cu frigul biciuindu-mi picioarele.

Iată-l acolo, în colțul străzii Saints-Pères, mă așteaptă, mă vede, vine spre mine.

— Mi-a fost frică. Am crezut că n-o să veniți. Mi-am văzut fața într-o vitrină, mi-au plăcut obrajii mei curați, netezi, iar apoi mi s-a făcut frică.

— Îmi pare rău. Am așteptat rezultatul nocturnei de la Vincennes și am întârziat.

— Cine a câștigat?

— Jucați?

— Nu.

— Beautiful Day a câștigat.

— Bineînțeles, ar fi trebuit să știu asta, zâmbi el luându-mă de braț.

Am mers în tăcere până pe strada SaintJacques. Din când în când îmi arunca pe furiș câte o privire, părea că mă studiază deși știu că în momentul său se întreba mai degrabă dacă port colanți sau ciorapi.

Răbdare, stimabile, răbdare...

— Aș vrea să vă duc într-un loc care-mi place.

Cunosc deja genul... cu chelneri aparent relaxați, dar slugarnici, care-i zâmbesc cu un aer parșiv: „Bună seara, domnule (iat-o deci pe ultima... parcă-mi plăcea mai mult de bruneta de dinainte)... măsuță din spate, ca de obicei, nu-i

asa?... mii de plecăciuni (...unde naiba le-o fi găsind pe toate pipitele astea?...)... Doriți să vă lăsați hainele??? Foarte bii-iine".

Le agăță pe stradă, măgarule.

Dar n-a fost să fie.

M-a lăsat s-o iau înainte, ținând de ușa unui băruleț unde se servesc vinuri, asta în timp ce un chelner plăcătisit ne-a întrebat dacă fumăm. Pentru început, cam asta a fost.

Ne-am agățat singuri hainele în cuier și, în fracțiunea de secundă în care mi-a zărit deschizătura decolteului, am știut foarte bine că nu regreta deloc mica tăietură pe care și-o făcuse sub bărbie când se bărbierise, pentru că îi tremurau mâinile.

Am băut un vin minunat în niște pahare groase, rotunde. Iar mâncarea a fost și ea pe măsură, pregătită cu grija să nu strice aroma fină a băuturii.

O sticlă de vin Gevrey-Chambertin 1986, Côte de Nuits. Un mic Iisus în pantalonași de catifea.

Bărbatul din fața mea bea încruntându-se ușor.

Îl cunoșteam mai bine acum.

Poartă o bluză gri de cașmir cu guler răsfrânt. Un guler tocit, îndoit. Bluza e peticită în coate, iar în dreptul încheieturii se vede o mică ruptură. Poate cadoul de douăzeci de ani de la maică-sa... Femeia îi zice, surprinsă de mutra lui cam dezamăgită: „Hai, ia-l, o să vezi că n-o să-ți pară rău...“ și îmbrățișează mânăindu-l pe spate.

O vestă foarte discretă, la prima vedere una obișnuită, de tweed, dar cu ochii mei de linx îmi dau seama imediat că e croită la comandă. Hainele de la Old England au etichete mai mari atunci când marfa ieșe direct din atelierele de pe boulevard des Capucines, iar eu văzusem eticheta vestei când s-a aplecat să ia șerbetul de jos.

Șerbet pe care îmi închipui că-l lăsase intenționat să cadă ca să se lămurească și în privința părților mele inferioare.

Îmi vorbește de multe, dar nimic despre el. Îi e destul de greu să continue povestea atunci când îmi trec întâmplător mâna pe gât. Mă întrebă: „Și dumneavoastră?“, dar nici eu nu zic nimic.

În timp ce așteptăm desertul, îi ating din greșeală glezna cu piciorul.

Manuscrisul meu se afla de azi în
înțe în măinile celei mai frumoase fete
din lume.

Asta mă consola.

Puțin.

Cuprins

Mici obiceiuri de pe Saint-Germain.....	7
I.I.S.	23
Acest bărbat și această femeie	41
<i>The Opel touch</i>	45
Ambre.....	58
Permisie	71
Evenimentul zilei.....	94
Catgut	109
Junior	118
Ani și ani de zile	137
Clic-clac	159
Epilog	194